A BÍRÓSÁG ELNÖKHELYETTESÉNEK VÉGZÉSE

2016. január 14.*

„Ideiglenes intézkedés iránti kérelem — Fellebbezés — Az Európai Unió Törvényszéke ítélete végrehajtásának felfüggesztése — A járműipari üveg európai piacán létrehozott jogellenes kartellt megállapító európai bizottsági határozatban szereplő egyes információk bizalmas kezelése iránti kérelem — A Bizottság elutasító határozata és az e határozattal szemben benyújtott megsemmisítés iránti keresetet elutasító törvényszéki ítélet — Sürgősség — Súlyos és helyrehozhatatlan kár — Hiány”

A C-517/15. P-R. sz. ügyben,

az **AGC Glass Europe SA** (székhelye: Brüsszel [Belgium]),

az **AGC Automotive Europe SA** (székhelye: Fleurus [Belgium]),

az **AGC Franciaország SAS** (székhelye: Boussois [Franciaország]),

az **AGC Flat Glass Italia Srl** (székhelye: Cuneo [Olaszország]),

az **AGC Glass UK Ltd** (székhelye: Northampton [Egyesült Királyság]),

az **AGC Glass Germany GmbH** (székhelye: Wegberg [Németország])

(képviselik őket: L. Garzaniti, A. Burckett St Laurent és F. Hoseinian ügyvédek)

fellebbezőknek

az EUMSZ 278. cikk és az EUMSZ 279. cikk alapján végrehajtás felfüggesztése iránt 2015. szeptember 25-én benyújtott kérelme tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: G. Meessen, P. Van Nuffel és F. van Schaik, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG ELNÖKHELYETTESE,

M. Szpunar főtanácsnok meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Végzést

1 A Bíróság Hivatalához 2015. szeptember 25-én benyújtott fellebbezésében az AGC Glass Europe SA, az AGC Automotive Europe SA, az AGC France SAS, az AGC Flat Glass Italia Srl, az AGC Glass UK Ltd és az AGC Glass Germany GmbH azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül az Európai Unió Törvényszéke által 2015. július 15-én hozott AGC Glass Europe és társai kontra Bizottság ítéletet (T-465/12, EU:T:2015:505, a továbbiakban: megtámadott ítélet), amelyben a Törvényszék elutasította a 2012. augusztus 6-i C (2012) 5719 végleges bizottsági határozat megsemmisítésére irányuló keresetüket, amely határozat a fellebbezők által – a meghallgatási tisztviselő egyes versenyjogi eljárásokban meglévő feladatáról és megbízatásáról szóló, 2011. október 13-i 2011/695/EU bizottsági elnöki határozat 8. cikke alapján – benyújtott, bizalmas kezelés iránti kérelmet utasította el (COMP/39.125 – „járműipari üveg”-ügy) (a továbbiakban: vitatott határozat).

2 A Bíróság Hivatalához ugyanezen a napon benyújtott külön beadványukkal a fellebbezők az EUMSZ 278. cikk és az EUMSZ 279. cikk alapján ideiglenes intézkedés iránti kérelmet nyújtottak be, amelyben a megtámadott ítélet és a vitatott határozat végrehajtásának felfüggesztését kérték.

3 Az Európai Bizottság 2015. október 23-án benyújtotta írásbeli észrevételeit. A fellebbezők és a Bizottság szóbeli észrevételeinek meghallgatására 2015. december 10-én került sor.

A jogvita előzményei és a megtámadott ítélet

4 2008. november 12-én a Bizottság több járműipariüveg-gyártóval, köztük a fellebbezőkkel, szemben meghozta az [EK 81.] cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban hozott C (2008) 6815 végleges határozatot (COMP/39.125 – „járműipari üveg”-ügy) (a továbbiakban: „járműipari üveg”-határozat).

5 2009. március 25-i levelében a Bizottság Versenypolitikai Főigazgatósága tájékoztatta a fellebbezőket többek között azon szándékáról, hogy [az EK 81.] és [az EK 82.] cikkben meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) 30. cikke alapján internetes honlapján közzéteszi a „járműipari üveg”-határozat hiteles, azaz a jelen esetben angol, francia és holland nyelvű, nem bizalmas változatát. Ezenfelül a Versenypolitikai Főigazgatóság felhívta a fellebbezőket, hogy azonosítsák az esetleges bizalmas jellegű vagy üzleti titoknak minősülő információkat, és ezen értékelésüket indokolják.

6 A fellebbezőkkel történt levélváltást követően a Versenypolitikai Főigazgatóság 2011. decemberben elfogadta a „járműipari üveg”-határozatnak a Bizottság internetes honlapján közzéteendő, nem bizalmas változatát. A szóban forgó levélváltásból kitűnik, hogy a Versenypolitikai Főigazgatóság nem adott helyt a „járműipari üveg”-határozat (246) preambulumbekezdésében és 122. lábjegyzetében szereplő információk kitakarására irányuló, fellebbezők által benyújtott kérelemnek.

7 Az egyes versenyjogi eljárásokban a meghallgatási tisztviselők megbízásáról szóló, 2001. május 23-i 2001/462/EK, ESZAK bizottsági határozat 9. cikke alapján (HL L 162., 21. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 151. o.) a fellebbezők kifogást emeltek a meghallgatási tisztviselő előtt egyrészt az üzletfelek nevét és az érintett termékek leírását, valamint az üzletfelet esetlegesen azonosító bármely információ, másrészt a „járműipari üveg”-határozat (726) preambulumbekezdésében szereplő egyik mondatrész közzétételével szemben.

8 A meghallgatási tisztviselő a vitatott határozatban döntött a fellebbezők kérelméről.

9 A meghallgatási tisztviselő először is előzetes megjegyzésként kifejtette, hogy a kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény (HL 2006. C 298., 17. o.) a fellebbezőkben nem keltett olyan jogos bizalmat, amely megakadályozná, hogy a Bizottság a szakmai titok alá nem tartozó információkat tegyen közzé. Ezenkívül a fellebbezők ahhoz fűződő érdeke, hogy magatartásuk ilyen titoknak nem minősülő részleteit ne hozzák nyilvánosságra, nem érdemel különös védelmet. A meghallgatási tisztviselőnek egyébként nincs hatásköre arra, hogy állást foglaljon a nem bizalmas információk közzétételének helyénvalóságáról vagy a Bizottság ezzel kapcsolatos általános politikájából következő elvárásokról.

10 Másodszor a meghallgatási tisztviselő elvetette azt az érvet, miszerint a Bizottságot köti a közzététel terjedelmével kapcsolatos korábbi gyakorlata. A meghallgatási tisztviselő egyébiránt emlékeztetett arra, hogy a tervezett közzététel nem terjed ki a nyilatkozatok forrására, sem egyéb olyan dokumentumokra, amelyeket az említett közlemény körében nyújtottak be, és emellett hangsúlyozta, hogy nincs hatásköre az egyenlő bánásmód elve alapján állást foglalni a tervezett közzététel terjedelméről.

11 Közelebbről a vitatott határozat lényegében a fellebbezők által előadott két érv vizsgálatán nyugszik. E határozat (22)–(35) preambulumbekezdésében vizsgált első érv maguknak a vitatott információknak a bizalmas jellegére vonatkozik, az említett határozat (36)–(45) preambulumbekezdésében vizsgált második érv pedig a természetes személyek azonosíthatósággal szembeni védelmére vonatkozik.

12 Az első érvet illetően a meghallgatási tisztviselő először is megállapította, hogy az üzletfelek nevére és az érintett termékek leírására vonatkozó információk jellegüknél fogva, valamint a járműipari üveg piacának sajátosságaira tekintettel a fellebbezőkön kívüli személyek számára is ismertek, másodszor, hogy azok múltbeliek, harmadszor pedig, hogy azok magának a jogsértésnek a lényegére vonatkoznak, és nyilvánosságra hozataluk egyébként a károsultak érdekeire tekintettel szükséges. Ezenkívül, mivel a fellebbezők konkrét érveket adtak elő annak érdekében, hogy megalapozzák ezen információk bizalmas jellegét azok fentiek szerint összefoglalt általános jellemzői ellenére, a meghallgatási tisztviselő három konjunktív feltétel vizsgálatát követően megállapította, hogy a szóban forgó információk nem minősülnek szakmai titoknak.

13 A második érvet illetően a meghallgatási tisztviselő a személyes adatok közösségi intézmények és szervek által történő feldolgozása [helyesen: kezelése] tekintetében az egyének védelméről, valamint az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 2000. december 18-i 45/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2001. L 8., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 26. kötet, 102. o.) 5. cikkére támaszkodott, és részben helyt adott a fellebbezők kérelmének.

14 Miután a vitatott határozat 3. cikke a kérelmet ezt meghaladó részében elutasította, a fellebbezők e határozat annyiban való megsemmisítésére irányuló keresetet indítottak, amennyiben az elutasította a kérelmüket.

15 Az elsőfokú eljárásban a Bizottság biztosította a fellebbezőket, hogy a megtámadott ítélet kihirdetéséig tartózkodni fog a vitatott határozat végrehajtásától, így azok nem tartották szükségesnek ilyen irányú ideiglenes intézkedéseket kérni.

16 Mivel a megtámadott ítélet elutasította a fellebbezők keresetét, azok benyújtották a jelen végzés 1. pontjában említett fellebbezést, amelynek alátámasztására a fellebbezők három jogalapra hivatkoznak. Az első fellebbezési jogalap azon alapul, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot annyiban, amennyiben megállapította, hogy a meghallgatási tisztviselőnek a meghallgatási tisztviselő egyes versenyjogi eljárásokban meglévő feladatáról és megbízatásáról szóló, 2011. október 13-i 2011/695/EU bizottsági elnöki határozat (HL L 275., 29. o.) 8. cikkében foglalt feladata mindössze arra a kérdésre korlátozódik, hogy a Bizottság által közzétenni kívánt információk üzleti titoknak vagy mindenesetre bizalmas jellegűnek minősülnek-e. A második fellebbezési jogalap is azon alapul, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot annyiban, amennyiben megállapította, hogy a vitatott

határozat nem sértette meg a bizalomvédelem és az egyenlő bánásmód elvét. Végül a harmadik fellebbezési jogalapjukkal a fellebbezők előadják, hogy a Törvényszék megfelelő indokolás nélkül tért el az ítélkezési gyakorlattól.

17 A kereset Törvényszék általi elutasítását követően a Bizottság kifejezte azon szándékát, hogy végrehajtja a vitatott határozatot, ezúttal nem várva meg a megtámadott ítélettel szemben a fellebbezők által benyújtott fellebbezésről a Bíróság által hozott ítélet kihirdetését. Ilyen körülmények között a fellebbezők benyújtották a jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelmet.

A felek kérelmei

18 A fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

– rendelje el a megtámadott ítélet rendelkező része és a vitatott határozat 3. cikke végrehajtásának felfüggesztését a fellebbezésről való határozatának meghozataláig;

– rendeljen el minden olyan intézkedést, amely e körülmények között igazságosnak és megfelelőnek tűnik és

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

19 A Bizottság az ideiglenes intézkedés iránti kérelem elutasítását és a fellebbezők költségekben való marasztalását kéri.

Az ideiglenes intézkedés iránti kérelemről

20 Emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Unió Bírósága Alapokmánya 60. cikkének első bekezdése értelmében a Törvényszék ítéletével szemben benyújtott fellebbezésnek főszabály szerint nincs halasztó hatálya. Az EUMSZ 278. cikk alapján a Bíróság azonban elrendelheti a megtámadott ítélet végrehajtásának felfüggesztését, ha a körülmények alapján azt szükségesnek tartja.

21 A Bíróság eljárási szabályzata 160. cikkének (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az ideiglenes intézkedés iránti kérelemnek tartalmaznia kell „a jogvita tárgyát, a sürgősségre okot adó körülményeket, valamint azokat a ténybeli és jogi alapokat, amelyek első látásra valószínűsítik a kért ideiglenes intézkedés szükségességét”. Ennek megfelelően az ideiglenes intézkedésről határozó bíró csak akkor rendelheti el a végrehajtás felfüggesztését és más ideiglenes intézkedéseket, ha azok szükségességét a ténybeli és jogi alapok első látásra valószínűsítik (*fumus boni iuris*), és azok olyan értelemben sürgősek, hogy azokat a kérelmező érdekeiben bekövetkező súlyos és helyrehozhatatlan kár megakadályozásához kell elrendelni annak érdekében, hogy hatásukat már az alapkeresetről való döntés előtt kifejtsék. Ezek konjunktív feltételek, vagyis ha e feltételek közül bármelyik nem teljesül, az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet el kell utasítani. Az ideiglenes intézkedésről határozó bíró adott esetben a fennálló érdekeket is mérlegeli (a Bíróság elnökhelyettesének Bizottság kontra ANKO végzése, C-78/14 P-R, EU:C:2014:239, 14. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

22 Ami a kért ideiglenes intézkedések sürgősségét illeti, a fellebbezők – azon megfontolás alapján, miszerint a szóban forgó információk önmagukban védelmezendők – azt állítják, hogy mivel ezen információk olyan adatokra vonatkozó különleges üzleti információk, mint az üzletfelek neve, az érintett termékek leírásai, és más, a fellebbezők egyes üzletfeleinek azonosítását lehetővé tévő elemek, a vitatott határozat későbbi megsemmisítése nem orvosolná azok nyilvánosságra hozatalának hatásait. Az ilyen közzététel ugyanis lehetővé tenné harmadik személyeknek, hogy hozzáférjenek ezen információkhoz, és felhasználják azokat, többek között azokból más üzleti adatokra való

következtetéssel, amely adatok – úgymint az ármeghatározás, ármódosítás és más pénzügyi adatok – névtelensége nem lenne többé biztosítható. Következésképpen e közzététel súlyos és helyrehozhatatlan, kellően előrelátható és valószínű kárt okozna a fellebbezőknek.

23 A fellebbezők által elszenvedett kár helyrehozhatatlan, mivel először is az információk bizonyos nyilvánosság tudomására hozása azonnali és visszafordíthatatlan jellegű, így a vitatott határozat megsemmisítése nem hozhatja helyre az általa okozott kárt. Ugyanez vonatkozik tehát a szóban forgó információkra és a nyilvánosságra hozatal nyilvánosságra hozatalt követő megtiltására is. Ezentúl a fellebbezők vagyoni kára nem számszerűsíthető. Elsőként ugyanis a Bíróság ítélkezési gyakorlatából – különösen a Bíróság elnökhelyettesének a Bizottság kontra Pilkington Group végzéséből (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) – kitűnik, hogy e kár mind jellegét, mind mértékét tekintve változhat aszerint, hogy a szóban forgó információkat megismerő személyek a fellebbezők üzletfelei, versenytársai és beszállítói vagy éppen pénzügyi elemzők, illetve a széles körű nyilvánossághoz tartozó személyek-e. E tekintetben a fellebbezők kifejtik, hogy lehetetlen meghatározni mindazon személyek számát és minőségét, akik megismerhetik a szóban forgó információkat, és így megítélni az információk közzétételének konkrét negatív hatásait. Másodikként a „járműipari üveg”-határozat miatt a fellebbezők már szembesültek néhány kártérítési igénnyel akár közvetlenül alperesként, akár az e határozat egyéb címzettjeivel viselt egyetemleges felelősségük keretében. Ebben az összefüggésben a szóban forgó információk közzététele gyengíti a fellebbezők e bírósági eljárásokban, valamint az esetleges békés rendezések során történő tárgyalásokon elfoglalt helyzetét. Végül a fellebbezők azt állítják, hogy a szóban forgó információk közzétételéhez kapcsolódó negatív pénzügyi hatások nem számszerűsíthetők teljes egészében, figyelembe véve azt, hogy a kártérítés vagy ügyleti kifizetések címén a fellebbezők által fizetendő teljes összegre tekintettel lehetetlen számszerűsíteni a kizárólag és közvetlenül a szóban forgó információk közzétételének betudható részt.

24 A Bizottság először is vitatja, hogy ezen információk védelemre érdemesek. Ha e jellegüket elismernénk, azt csak az alapeljárás keretében lehetne megtenni abban az esetben, ha a második fellebbezési jogalap megalapozottnak bizonyulna.

25 Ami a fellebbezők által előadott konkrét érveket illeti, a Bizottság először is azt állítja, hogy a Bíróság elnökhelyettesének a Bizottság kontra Pilkington Group végzéséből (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) kiviláglő tanulsága nem érvényes a jelen ügyben, mivel ellentétben az e végzés alapjául szolgáló üggyel a jelen ügyben nem vitatott, hogy a szóban forgó információk nem minősülnek üzleti titoknak vagy más bizalmas jellegű információtípusnak. E körülmények között a Bizottság hozzáteszi, hogy az az érv, miszerint a szóban forgó információk közzététele harmadik személyek számára lehetővé teszi, hogy következtetés útján egyéb olyan üzleti adatokat – úgymint az ármeghatározás, ármódosítás és más pénzügyi adatokat – ismerjenek meg, amelyek névtelensége így már nincs biztosítva, nem megalapozott, tekintettel arra, hogy az ilyen adatok nem részesülhetnek névtelenségben, mivel a fellebbezők sosem kérték azok bizalmas kezelését. Ezentúl a fellebbezők – elismerve, hogy a kár vagyoni jellegű – nem állítják, vagy még inkább nem is bizonyítják, hogy e kár veszélyeztetheti akár a létezésüket vagy jelentősen csökkentheti a piaci részesedésüket, miközben az ilyen bizonyíték benyújtását a Bíróság megköveteli annak megállapításakor, hogy a pusztán vagyoni kár helyrehozhatatlan. Másként fogalmazva a közzététel helyrehozhatatlan jellege nem vonja maga után azt, hogy az e közzététellel állítólagosan okozott kár maga súlyos és helyrehozhatatlan.

26 Másodszor a szóban forgó információknak a fellebbezők ellen benyújtott kártérítési keresetek keretében való felhasználását illetően a Bizottság azt állítja, hogy noha ezen információk ténylegesen hasznosak az ilyen keresetek alátámasztására, ez nem jelenti azt, hogy a nyilvánosságra hozataluk olyan súlyos és helyrehozhatatlan kárt okozhat, amely elkerülhető lenne a vitatott határozat végrehajtásának felfüggesztésével. E tekintetben a Bizottság előadja, hogy azon kártérítéshez kapcsolódó vagyoni kárt, amelynek megfizetésére a fellebbezőket kötelezhetik, nem közvetlenül az említett információk nyilvánosságra hozatala, hanem a fellebbezőknek a „járműipari üveg”-határozatban megállapított kartellben való részvételük okozta. Így a szóban forgó információk nyilvánosságra hozatala mindössze arra korlátozódna, hogy lehetővé tegye az e kartell miatt kárt szenvedett személyeknek, hogy

kártérítést kapjanak egy olyan jog alapján, amelyet tekintetükben a Szerződések kifejezetten elismernek. A Bizottság hozzáfűzi, hogy a szóban forgó információk nyilvánosságra hozatalához esetlegesen közvetlenül kapcsolódó kártérítés összegét illetően a fellebbezők jogilag nem bizonyították kellően sem azt, hogy az ezen összeg megfizetésére vonatkozó kötelezettség olyan vagyoni kárt okozhat nekik, amely veszélyeztetheti a létezésüket vagy jelentősen csökkentheti a piaci részesedésüket, sem pedig azt, hogy lehetetlen meghatározni ezen összeg nagyságát, miközben a vitatott határozatban megállapított kartell fennállása miatt kárt szenvedett személyek száma korlátozott.

27 A kért ideiglenes intézkedések sürgősségének vizsgálata érdekében emlékeztetni kell arra, hogy az ideiglenes intézkedés iránti eljárás célja a jövőbeli végleges határozat teljes hatékonyságának biztosítása annak elkerülése érdekében, hogy a Bíróság által nyújtott védelemben hézag keletkezhessék. E cél elérése érdekében a sürgősséget annak alapján kell megítélni, hogy az ideiglenes döntés meghozatala szükséges-e azért, hogy elkerülhető legyen, hogy az ideiglenes intézkedést kérő félnek súlyos és helyrehozhatatlan kára keletkezzen (a Bíróság elnökhelyettesének Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro kontra Bizottság végzése, C-506/13 P-R, EU:C:2013:882, 18. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E félnek kell bizonyítania, hogy nem várhatja ki az alapügyben folyó eljárás végkimenetelét anélkül, hogy ne szenvedne súlyos és helyrehozhatatlan kárt (a Bíróság elnökhelyettesének Bizottság kontra Rusal Armenal végzése, C-21/14 P-R, EU:C:2014:1749, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 A jelen esetben a fellebbezők lényegében két olyan kárt jelölnek meg, amelyet a megtámadott ítélet és a vitatott határozat végrehajtása felfüggesztésének elmaradása okozna nekik.

29 Először is a fellebbezők a Bíróság elnökhelyettesének a Bizottság kontra Pilkington Group végzésére (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) támaszkodva azt állítják, hogy a szóban forgó információk közzététele kárt okozhat nekik ezen információk jellege miatt.

30 E tekintetben meg kell állapítani, hogy – amint az különösen e végzés 18. és 38. pontjából kitűnik – a megsemmisítés iránti keresetében a Pilkington Ltd vitatta a Bizottság azon értékelését, miszerint az 1/2003 rendelet 30. cikkének (1) bekezdése alapján nyilvánosságra hozni kívánt információk nem minősülnek a többek között az EUMSZ 339. cikk, valamint az említett rendelet 28. cikkének (1) bekezdése és a 30. cikkének (2) bekezdése értelmében vett üzleti titoknak. Következésképpen azon megfontolások, amelyeket az ideiglenes intézkedésről határozó bíró figyelembe vett annak megállapításához, hogy a sürgősségi feltétel az adott ügyben bizonyítva volt, abból az említett végzés 47. pontjában kifejezetten említett előfeltevésből indul ki, miszerint az ebben az ügyben szóban forgó információk az üzleti titok körébe tartoztak.

31 Márpedig meg kell állapítani, hogy – amint azt a Bizottság kifejti – az e végzés alapjául szolgáló ügy körülményei különböznek a jelen ügy körülményeitől.

32 A jelen ügyben ugyanis a Törvényszék a megtámadott ítélet 22–54. pontjában megvizsgálta és elutasította a fellebbezők által a megsemmisítés iránti keresetük alátámasztására felhozott hatodik jogalapot, amelynek keretében vitatták a meghallgatási tisztviselő azon értékelését, miszerint a szóban forgó információk nem minősülnek az 1/2003 rendelet 30. cikkének (2) bekezdése és a 2011/695 határozat 8. cikkének (2) bekezdése értelmében véve üzleti titoknak.

33 Márpedig az ideiglenes intézkedés iránti kérelemből kitűnik, hogy a fellebbezők által benyújtott fellebbezés nem a megtámadott ítélet e része ellen irányul, így meg kell állapítani, hogy a Törvényszék véglegesen ítélte úgy, hogy a szóban forgó információk nem minősülnek üzleti titkoknak. Következésképpen a jelen ügyben a sürgősség elemzésének – ellentétben a Bíróság elnökhelyettesének a Bizottság kontra Pilkington Group végzésében (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) az ideiglenes intézkedésről határozó bíró által megállapítottakkal – azon az előfeltevésen kell alapulnia, miszerint a szóban forgó információk nem minősülnek üzleti titkoknak.

34 Egyébiránt az, hogy a szóban forgó információk közzététele sértheti a bizalomvédelem és az egyenlő bánásmód elvét – ahogy azt a fellebbezők a második fellebbezési jogalapjukban állítják –, önmagában nem elegendő annak megállapításához, hogy ezen információkat úgy kell tekinteni, hogy azok a szakmai titok körébe tartoznak, és így nyilvánosságra hozataluk súlyos és helyrehozhatatlan kárt okozna a fellebbezőknek. Az ilyen körülmény, ha bizonyítottnak is feltételezzük, ugyanis legfeljebb a Bizottság azon kötelezettségét alapozza meg, hogy ne hozza nyilvánosságra az említett információkat, ahogy azt ezen intézmény egyébiránt elismeri.

35 Ahogy azt a fellebbezők előadják, kétségtelenül igaz, hogy az információk – úgymint a szóban forgó információk – közzététele visszafordíthatatlan jellegű, mivel a vitatott határozat megsemmisítése nem fordíthatja meg a nyilvánosságra hozataluk hatásait, hiszen ezen információknak az azokat olvasó személyek általi megismerése azonnali és visszafordíthatatlan. Végezetül a Bizottság nem jelölte meg azokat az okokat, amelyek miatt azon indokok, amelyek alapján felfüggesztette a szóban forgó információk nyilvánosságra hozatalát a megtámadott ítéletnek a körülbelül 25 hónapra nyúló eljárás végén való kihirdetésére várva, szintén nem relevánsak a szóban forgó információk nyilvánosságra hozatalának – a fellebbezők fellebbezéséről érdemben döntő bírósági ítélet kihirdetését megváró – felfüggesztése tekintetében.

36 Mindazonáltal az ideiglenes intézkedések elrendeléséhez előírt feltételek és különösen a sürgősségi feltétel teljesítése érdekében szükséges az is, hogy az említett információk nyilvánosságra hozatalának visszafordíthatatlan jellege súlyos és helyrehozhatatlan kárt okozhasson a fellebbezőknek.

37 Márpedig e tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy noha az ilyen kár fennállásának bizonyításához nem szükséges megkövetelni, hogy a kár bekövetkezését teljes bizonyossággal alátámasszák, hanem elegendő, ha a kár kellő valószínűséggel előre látható, az ideiglenes intézkedés elrendelését kérő fél köteles bizonyítani azokat a tényeket, amelyek megalapozzák a súlyos és helyrehozhatatlan kár előreláthatóságát (a Bíróság elnökének HFB és társai kontra Bizottság végzése, C-335/99 P(R), EU:C:1999:608, 67. pont; a Bíróság elnökhelyettesének Bizottság kontra Pilkington Group végzése, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 37. pont).

38 A jelen esetben a fellebbezők mindössze azt állították, hogy mivel a szóban forgó információk olyan adatokra vonatkozó különleges üzleti információk, mint az üzletfelek neve, az érintett termékek leírásai és más, a fellebbezők egyes üzletfeleiknek azonosítását lehetővé tévő elemek, ezen információk nyilvánosságra hozatala önmagában kárt okozhat nekik amiatt, hogy lehetővé tenné harmadik személyeknek, hogy hozzáférjenek ezen információkhoz és felhasználják azokat, többek között azokból más üzleti adatokra való következtetéssel, amely adatok – úgymint az ármeghatározás, ármódosítás és más pénzügyi adatok – névtelensége nem lenne többé biztosítható.

39 Márpedig elöljáróban ez utóbbi tekintetben meg kell állapítani, hogy a fellebbezők nem hivatkoztak egyetlen olyan tényezőre sem, amely lehetővé tenné annak bizonyítását, hogy a szóban forgó információk nyilvánosságra hozatala harmadik személyek számára lehetővé tenné, hogy következtetés útján megismerjék ezen egyéb üzleti adatokat, így ezen információknak bizalmasnak kell lenniük.

40 Ezenkívül az már megállapítást nyert, hogy az üzleti titkok nyilvánosságra hozatala abban megnyilvánuló kárt okozhat, hogy amint a bizalmas információk közzétételre kerülnek, a vitatott határozatnak az EUMSZ 339. cikk és a szakmai titok védelméhez fűződő alapvető jog megsértése miatti későbbi megsemmisítése nem fordíthatja vissza az ezen információk közzétételéből eredő hatásokat. Az érintett vállalkozás üzletfelei, versenytársai, beszállítói, a pénzügyi elemzők, illetve a széles körű nyilvánosság ugyanis hozzáférhetne a szóban forgó információkhoz, és azokat szabadon használhatná, ami súlyos és helyrehozhatatlan kárt okozna az említett vállalkozásnak (lásd ebben az értelemben: a Bíróság elnökhelyettesének Bizottság kontra Pilkington Group végzése, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 46–48. pont).

41 Mindazonáltal ez nem vonatkozik az olyan információk nyilvánosságra hozatalára, amelyek nem tekinthetők a szakmai titok körébe tartozónak.

42 Márpedig, ahogy az a jelen végzés 33. pontjából kitűnik, a Törvényszék a megtámadott ítélet 36–40. pontjában megállapította – anélkül, hogy a fellebbezők a fellebbezésük keretében azt vitatták volna – egyrészt, hogy a szóban forgó információkat – és többek között az üzletfelek azonosítására vonatkozókat – már nem csupán személyek szűk köre ismerte, figyelemmel különösen az átláthatóság azon mértékére, amely e tekintetben a járműipari üveg piacát jellemzi, másrészt hogy ezen információk – mivel a vitatott közzétételnél legalább öt évnél régebbiek – a Törvényszék ítélkezési gyakorlata értelmében múltbéli jellegűnek minősülnek.

43 Következésképpen a fellebbezők nincsenek abban a helyzetben, hogy bizonyítsák azt, hogy noha a szóban forgó információk nem vagy már nem tartoznak a szakmai titok körébe, nyilvánosságra hozataluk kárt okozhat nekik ezen információk jellege miatt.

44 Ami a fellebbezők által hivatkozott második kárt illeti, az utóbbiak azt állítják, hogy a szóban forgó információk nyilvánosságra hozatala gyengítené helyzetüket egyrészt az őket – akár közvetlenül, akár a „járműipari üveg”-határozat egyéb címzettjeivel viselt egyetemleges felelősségük körében – érintő kártérítési kérelmekkel kapcsolatos bírósági eljárásokban, másrészt az esetleges békés rendezések érdekében folytatott tárgyalásokon.

45 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy – amint az a Bizottság az írásbeli észrevételeiben kifejti – a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében valamely uniós jogi aktus végrehajtásának felfüggesztése iránti kérelem esetén a kért ideiglenes intézkedés elrendelése csak akkor indokolt, ha a szóban forgó jogi aktus a hivatkozott súlyos és helyrehozhatatlan kár döntő oka (a Bíróság elnökének Akhras kontra Tanács végzése, C-110/12 P(R), EU:C:2012:507, 44. pont; Hassan kontra Tanács végzése, C-168/12 P(R), EU:C:2012:674, 28. pont; a Bíróság elnökhelyettesének EDF kontra Bizottság végzése, C-551/12 P(R), EU:C:2013:157, 41. pont).

46 Márpedig a vállalkozás által az uniós versenyszabályok megsértésével okozott kár megtérítésére vonatkozó kötelezettség e vállalkozás polgári jogi felelőssége körébe tartozik. Következésképpen a kártérítési keresetekhez és a békés rendezés érdekében folytatott tárgyalásokhoz állítólagosan kapcsolódó kár meghatározó oka nem a szóban forgó információk Bizottság általi nyilvánosságra hozatala, hanem a versenyjognak a fellebbezők általi, a „járműipari üveg”-határozatban megállapított megsértése.

47 Kétségtelen, hogy általában a versenyjog megsértésére vonatkozó kártérítési kérelmekkel kapcsolatos bírósági eljárásokban a bizonyítási teher a felperesre hárul, aki azt állítja, hogy a jogsértés miatt kár érte. E tekintetben a Bizottság írásbeli észrevételeiből egyértelműen kitűnik, hogy a szóban forgó információk ténylegesen megkönnyíthetik a fellebbezőkkel szemben kártérítési igénnyel fellépő felpereseknek az ilyen bizonyítékok benyújtását, mivel ezen információk e felpereseknek olyan bizonyítékot jelentenek, amely egyébként nem állna rendelkezésükre.

48 Még ha mindazonáltal a nemzeti eljárásjog nem is kötelezi az alperest arra, hogy a kártérítési kereset keretében a saját felelősségét megalapozó bizonyítékot terjesszen elő, e jogi körülmény nem tiltja meg a Bizottság számára az információk nyilvánosságra hozatalát kizárólag amiatt, hogy azok ilyen bizonyítéknak minősülhetnek, és így árthatnak az alperes helyzetének.

49 Ez ugyanis a Bizottságtól annak megkövetelését jelentené, hogy bizalmasnak tartson információkat kizárólag a célból, hogy megvédje az uniós versenyszabályok megsértését megállapító határozat címzettjeinek azon érdekét, hogy a szóban forgó bizonyítékok elérhetetlenné váljanak a kártérítést igénylők számára.

50 Elismerve ezen érdek jelentőségét, nevezetesen mivel az az ilyen típusú keresetekben a védelemhez való jog körébe tartozik, továbbra is tény, hogy egyrészt semmilyen uniós jogszabály nem teszi a Bizottság feladatává az ilyen érdek védelmét arra kötelezve ezen intézményt, hogy fenntartsa az olyan információk bizalmas jellegét, mint a szóban forgó információk, ellentétben az őt az EUSZ 15. cikk és a jelen esetben konkrétan az 1/2003 rendelet 30. cikke értelmében terhelő átláthatósági kötelezettséggel. Másrészt a tagállamok és az Európai Unió versenyjogi rendelkezéseinek megsértésén alapuló, nemzeti jog szerinti kártérítési keresetekre irányadó egyes szabályokról szóló, 2014. november 26-i 2014/104/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 349., 1. o.) 5. cikkének (5) bekezdése kifejezetten úgy rendelkezik, hogy a vállalkozások ahhoz fűződő érdeke, hogy versenyjogi jogsértést követően elkerüljék a kártérítési kereseteket, nem minősül védelemre okot adó érdeknek.

51 Egyébiránt feltételezve akár, hogy a szóban forgó információk nyilvánosságra hozatala tekinthető a fellebbezőknek okozott kár meghatározó okának, és hogy a szóban forgó érdek önmagában védelemre érdemes, emlékeztetni kell arra, hogy – amint az a jelen végzés 27. pontjából kitűnik – a sürgősséget annak alapján kell megítélni, hogy az ideiglenes döntés meghozatala szükséges-e azért, hogy elkerülhető legyen, hogy az ideiglenes intézkedést kérő félnek súlyos és helyrehozhatatlan kára keletkezzen.

52 E tekintetben egyfelől meg kell állapítani, hogy – amint azt a fellebbezők maguk is elismerik – e kár vagyoni jellegű.

53 Márpedig a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében a vagyoni jellegű kár – kivételes körülmények fennállása kivételével – nem tekinthető helyrehozhatatlannak, mivel a vagyoni ellentételezés főszabály szerint még arra is alkalmas, hogy a károsult személy számára helyreállítsa a kár bekövetkezése előtti helyzetet. Az ilyen kár többek között az EUMSZ 268. és EUMSZ 340. cikk alapján indított kártérítési kereset keretében hozható helyre (a Bíróság elnökhelyettesének Bizottság kontra Pilkington Group végzése, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

54 A vagyoni jellegű kár azonban helyrehozhatatlannak minősül akkor, ha az nem kompenzálható teljes mértékben, ami különösen fennállhat abban az esetben, ha a kár még a bekövetkezésekor sem számszerűsíthető (a Bíróság elnökhelyettesének Bizottság kontra Pilkington Group végzése, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

55 A jelen esetben a fellebbezők azt állítják, hogy a szóban forgó kár nem lenne számszerűsíthető az Európai Unió elleni esetleges kártérítési kereset keretében a fellebbezésüknek való helyt adás esetén, figyelembe véve azt, hogy a kártérítés vagy ügyleti kifizetések címén a fellebbezők által fizetendő teljes összegre tekintettel lehetetlen számszerűsíteni ezen összegnek kizárólag és közvetlenül a szóban forgó információk közzétételének betudható részét.

56 Emlékeztetni kell e tekintetben arra, hogy már megállapítást nyert, hogy a vagyoni jellegű kárnak egy esetleges kártérítési kereset keretében történő helyrehozatalához fűződő bizonytalanságot önmagában nem lehet olyan körülménynek tekinteni, amely alkalmas az ilyen kár helyrehozhatatlan jellegének bizonyítására. Az ideiglenes intézkedés iránti eljárás szakaszában ugyanis a vagyoni jellegű kár olyan esetleges kártérítés iránti kereset útján történő utólagos helyrehozatalának lehetősége, amelyet a megtámadott jogi aktus megsemmisítését követően indítanak, szükségképpen bizonytalan. Márpedig az ideiglenes intézkedés iránti eljárás nem arra irányul, hogy ezen bizonytalanság elhárítása érdekében a kártérítési kereset helyébe lépjen, mivel célja pusztán az, hogy biztosítsa a teljes hatékonyságát annak a jogerős határozatnak, amelyet a jövőben fognak meghozni az ügy érdemére vonatkozó eljárásban, amelyben az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet előterjesztették, és ami a jelen ügyben egy megsemmisítés iránti kereset (a Bíróság elnökének Alcoa Trasformazioni kontra Bizottság végzése, C-446/10 P(R), EU:C:2011:829, 55–57. pont; a Bíróság elnökhelyettesének Bizottság kontra Pilkington Group végzése, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 53. pont).

57 Következésképpen nem fogadhatók el a fellebbezők annak bizonyítására irányuló érvei, hogy a szóban forgó információk nyilvánosságra hozatala helyrehozhatatlan kárt okozna nekik.

58 Másfelől meg kell állapítani, hogy a fellebbezők sem az ideiglenes intézkedés iránti kérelmükben, sem pedig a szóbeli észrevételeikben nem tártak fel olyan tényezőket, amelyek lehetővé tennék az általuk hivatkozott kár súlyosságának bizonyítását.

59 Különösen mivel – ahogy az a jelen végzés 46. pontjából kitűnik – ezen állítólagos kár valójában csak a „járműipari üveg”-határozatban megállapított, uniós versenyszabályok megsértésével okozott kárhoz kapcsolódhat, a jelen eljárás szempontjából a fellebbezőknek ha nem is kellett pontosan számszerűsíteniük a kárnak a szóban forgó információk nyilvánosságra hozatalának hatásaként rájuk háruló vagy hárult részét, legalábbis rendelkezésre kellett bocsátaniuk a birtokukban lévő kereskedelmi és pénzügyi jellegű információkat, lehetővé téve a Bíróságnak, hogy – tekintettel többek között a szóban forgó jogsértés tárgyát képező termékek értékesítéséhez kapcsolódó forgalomra és e termékek előállítási költségére – értékelje a kártérítési kötelezettségük valószínű terjedelmét, valamint azon csoport pénzügyi kapacitásához viszonyított viszonylagos jelentőségét, amelybe a fellebbezők tartoznak. A fellebbezők a 2015. december 10-i tárgyaláson az ideiglenes intézkedésről határozó bíró kérdésére válaszolva mindössze megismételték azon érvüket, miszerint nem tudják meghatározni a kár e részét, azonban nem fejtették ki azon okokat, amelyek miatt nem lehetséges akár megközelítő becslést elvégezniük a nekik betudható uniós versenyszabályok megsértésével kiváltott pénzügyi hatás vonatkozásában, például a már folyamatban lévő kártérítési kérelmek alapján.

60 A fenti megfontolások összességéből következik, hogy a fellebbezők nem bizonyították, hogy a megtámadott ítélet és a vitatott határozat végrehajtása súlyos és helyrehozhatatlan kárt okozhatna nekik. Következésképpen a sürgősségi feltétel nem teljesül, így a jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelmet el kell utasítani anélkül, hogy szükséges lenne megvizsgálni a *fumus boni iuris* fennállásához kapcsolódó feltételt, vagy mérlegelni kellene az érdekeket.

A fenti indokok alapján a Bíróság elnökhelyettese a következőképpen határozott:

1) A Bíróság elnökhelyettese az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet elutasítja.

2) A Bíróság elnökhelyettese a költségekről jelenleg nem határoz.

Aláírások